

00:00:00,480 --> 00:00:09,820 [Speaker 0]

Die herinneringen, die houden mij staande. Ik geloof wel dat dat dat mogelijk is en dat dat een mens in staat in stand houdt.

00:00:16,079 --> 00:01:13,900 [Speaker 0]

Ik ben. Ik ben Frank en ik ben bijna vierentachtig. Ik heb aids en dat is natuurlijk behandeld en dat is heel goed en daar ben ik heel gezond mee. Maar door het aids heb ik een andere ziekte gekregen die niemand eigenlijk kende, want toen ik dat had was iedereen verbaasd en ze dachten dat ik de 'gewone' lymph nodes kanker had die mensen met aids krijgen. Maar het bleek dus iets anders te zijn. Het heet de ziekte van Castleman. De bijwerkingen waren dat ik krachten verloor en ik kan dus heel erg slecht lopen en ik val vrij regelmatig. Dus ik moet met een looprek lopen. Dat is eigenlijk het beste voor mij.

00:01:13,900 --> 00:02:14,100 [Speaker 0]

Ik woon in een klein dorpje, dat heet Caravaca de la Cruz in Spanje. Heel katholiek. En een keer moest ik dus boodschappen gaan doen, liep door de straat en viel opeens. En er was grappigerwijs was een Nederlandse vrouw, niet een buurvrouw, maar uit een ander dorpje. Die lette op me en die zorgde voor me en die hielp me en die zou op een gegeven moment zeggen 'Hoor eens, dit gaat niet door, ik kan niet. Ik ben getrouwd en ik heb moet en ik heb een ander huis, daar moet ik ook werken. Dit kan ik niet volhouden. Je moet eens een keertje gaan opstaan'. En ja, dat heb ik toen gedaan. Met haar hulp hebben we dus uitgevonden hoe ik het beste dat allemaal zou kunnen doen. Met heel veel moeite en overal vasthouden aan huizen en zo. Als er een uitstekende steen was dan hield iemand daaraan vast en op die manier heb ik het gedaan. Het enige wat ik dus wel weet, is: ik ga door!

00:02:21,260 --> 00:03:14,460 [Speaker 0]

Ik was eigenlijk-- ging graag uit, ging naar restaurantjes en probeerde mensen te ontmoeten. En ik haat dat looprek wat ik gebruikt ontzettend. Maar je moet. En er zijn natuurlijk heel veel andere dingen die je niet meer kunt doen. Je kunt niet meer bijvoorbeeld naar een leuke, gezellige gaybar gaan of zo. Want daar kijken de jongens, die kijken je dan aan van wat moet deze oude invalide man bij ons? Dat dat vinden ze niet leuk. En soms zo van: 'ja, ik moet hier langs, dus dan kun je wel even uit de weg gaan'. Dan sta je daar te trillen, want je kunt eigenlijk niet uit de weg gaan.

00:03:14,460 --> 00:03:52,100 [Speaker 0]

Ik heb eigenlijk nooit problemen gehad met aids, om aids te hebben. Ik ben er ook nooit bang voor geweest. Het is natuurlijk als je opeens invalide bent, is dat wel een hele grote omwenteling, hoor. Want dat eh, ik heb jarenlang heb ik echt gezegd: ik ben geen, ik ben niet invalide. Dat komt allemaal wel weer goed. Maar het ging niet, het werd helemaal niet goed. Ik begon zelf ook een beetje cynisch te worden over de hele situatie. Dus toen ben ik maar gevlucht naar Spanje.

00:03:59,640 --> 00:05:22,020 [Speaker 1]

Ik ben niet vaak depressief, gewoon een vrolijk mens geloof ik. Ik ben eigenlijk nooit, toen ik hoorde dat ik ziek was. Nou ja, het was te verwachten, want mijn man was ziek, dus waarom zou ik het niet hebben? Ik heb veel... Ik heb fantastische herinneringen, ook zelfs toen ik klein was als kind en zo. Dus zelfs toen ik in een kamp zat en zo. Ik heb alleen maar goede, goede herinneringen aan het kamp of absurd zich aanhoort. Maar die herinneringen, die houden mij staande. En ik geloof dat dat wel belangrijk is, dat je doorgaat met aan te nemen dat jouw goede herinneringen je je en ook zelfs de slechte dingen herinneringen. En dat je probeert te kijken hoe je door die slechte herinneringen bent gekomen, door die slechte situatie bent gekomen. Ik geloof wel dat dat mogelijk is en dat dat een mens in stand houdt.